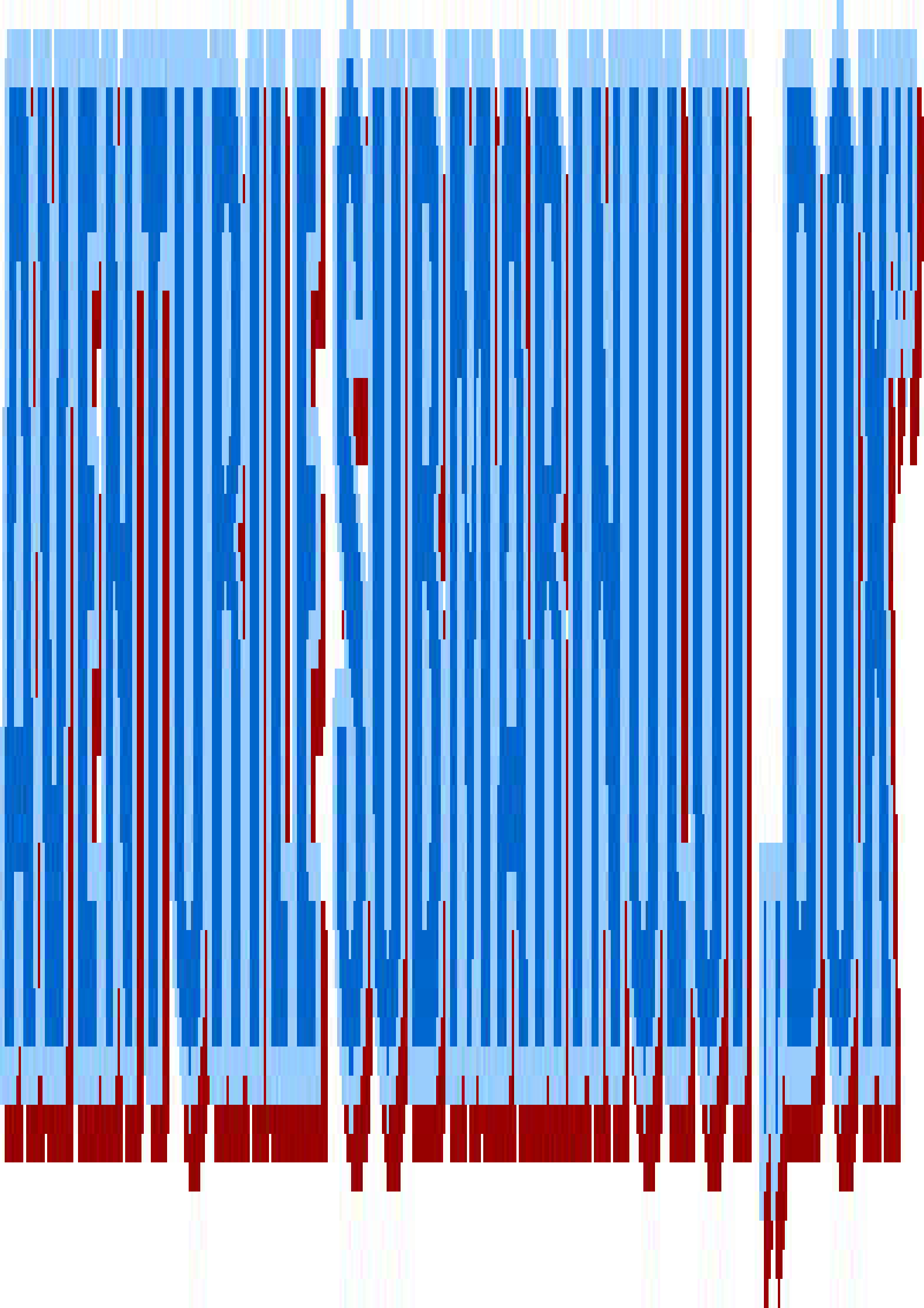

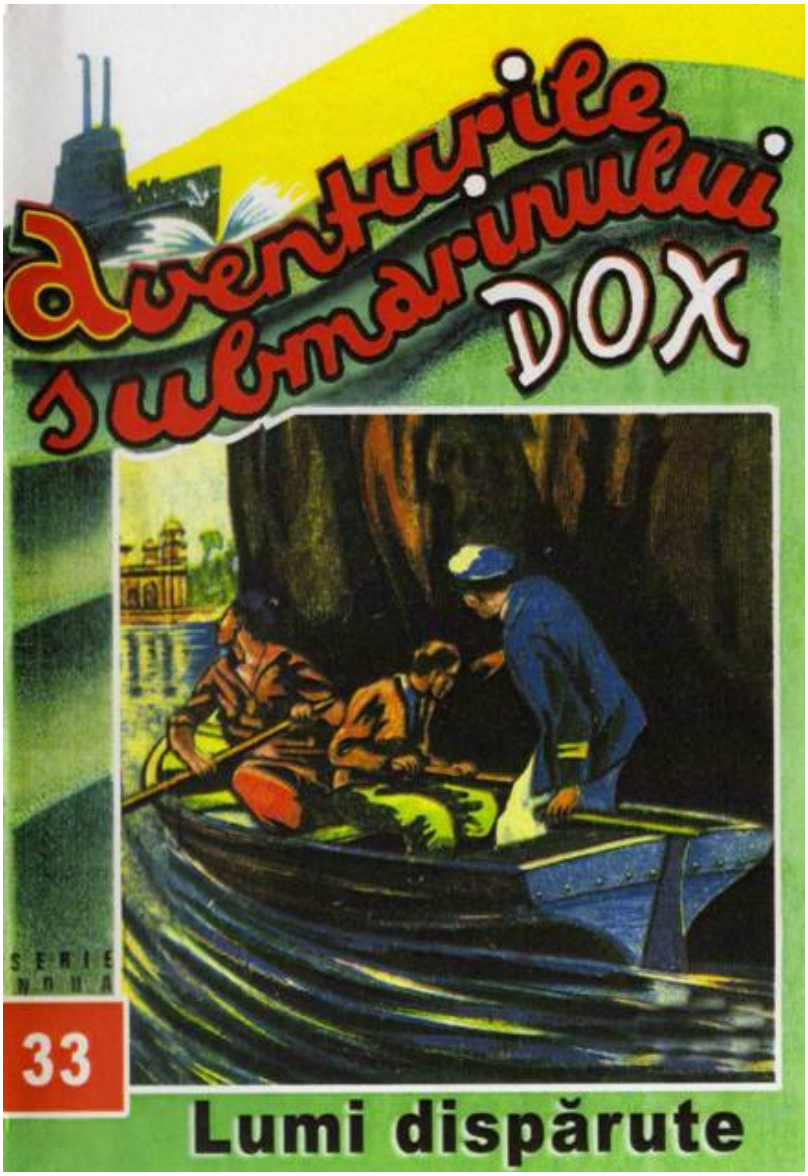
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
33
Lumi dispărute

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

Lumi dispărute

EDITURA Ig. Hertz BUCUREŞTI

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios
27. Corăbierul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 33

LUMI DISPĂRUTE

Treaducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să

descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O „MICĂ” AVENTURĂ.

— ĂŞTIA SUNT RECHINI DE NISIP, zise doctorul Bertram, care se afla în turnul submarinului, alături de Farrow şi George. Se aruncă adeseori afară din apă şi se scutură cu putere, aşa cum s-a întâmplat şi de data asta. Specialiştii susţin că în felul acesta vor sa se scape de păduchii de apă, care îi mănâncă şi eu cred că explicaţia e întemeiată. A! Ala avea o greutate de cel puţin trei sute de kilograme! şi acolo şi dincoace... Dumnezeule! O întreagă menajerie! Doctorul nu greşise deloc, căci pretutindeni în jurul submarinului, care aluneca cu viteză redusă prin golful larg al unei insule singuratice, ţâşneau din apă trupurile uriaşe ale rechinilor de nisip. Desigur, un pescuitor de peşti mari, din aceia cari trăiesc de pe urma acestei meserii, i-ar fi numit „mici" pe aceşti monştri, deşi ei ar fi impus respect chiar şi unul navigator bătrân. Nici-un om n-ar fi cutezat să facă o baie în golful acesta.

Mereu ţâşneau din adânc rechinii, numărul lor sporind pe fiecare clipă şi se părea că submarinul nu-şi va mai putea croi drum prin grămada aceea negricioasă.

Deodată se produse o agitaţie sălbatică dedesubtul dihăniilor hidoase. Apa începu să spumege, să clocotească. O luptă crâncenă se produse pe neaşteptate în sânul numeroşilor rechini.

Lighioanele, lungi de trei metri, se războia cu o furie nestăpânită. Curând apa se înroşi de sânge, trupuri acoperite de răni ţâşniră în sus, apoi veniră din depărtare cârduri întregi de astfel de monştri marini. Măcelul înverşunat, apa înroşită de sânge atrăgeau mereu rechinii, care rămâneau la distanţă, dând târcoale în jurul câmpului de luptă.

— Sfinte Dumnezeule, aşa ceva n-am mai pomenit! Exclamă căpitanul. Doctore, ce să fie asta?

— E perioada împerecherii, răspunse atotştiutorul Bertram. Se întâmplă uneori, cu prilejul acesta, că rechinii masculi se războiesc de moarte între ei. Ceilalţi, care dau târcoale, colo, de-o parte, pândesc victimele măcelului, care o vor lua la goană atunci când vor fi grav rănite. Se aruncă apoi asupra lor şi le dau gata. Din cel vreo cincizeci de rechini care se luptă aici lângă noi, probabil că nici-unul nu va scăpă cu viaţă.

— Tată, să înaintăm cu submarinul printre ei, propuse George, cu înflăcărare. Aş vrea să privesc de aproape spectacolul acesta rar. Vii şi d-ta, doctore?

Fără să mai aştepte răspunsul Lui Bertram, tânărul îşi făcu vânt peste marginea turnului şi alergă pe puntea uşor boltită a vasului, spre proră. Căpitanul îi strigă din urmă să fie cu băgare de seamă, căci parapetul e scund şi ar putea cădea în apă. George îl linişti prin semne, se încleştă de drugii de fier, se aplecă peste ei şi privi cu interes la luptele grozave dintre rechini.

Doctorul Bertram îl ajunse din urmă.

— Sunt numai masculi, constată el după câteva clipe de observaţie atentă. Se măcelăresc fără nici-un folos, ca şi cum ar fi în prada unei beţii care le-a răpit minţile. Căci chiar dacă s-ar alege numai cu răni uşoare din lupta asta, sfârşitul lor e totuşi sigur. Rechinii care pândesc de la distanţă nu vor lăsa să le scape nici-unul din tovarăşii răniţi, ia te uită, George, acolo în faţa noastră înoată unul cât toate zilele, cu trupul acoperit de râni grozave. Nu e însă atât de greu rânit încât să moară din cauza asta. Dar acum se apropie de rechinii care stau la pândă. Poţi vedea şi tu cât de feroce e natura. Aşa e şi la lupi. De îndată ce vreunul din haită – familia lor – e rănit cât de puţin,

ceilalţi se aruncă asupra lui şi-l sfâşie cât al clipi din ochi. Ia priveşte! Şase rechini dintr-aceia care stau de o parte se năpustesc asupra tovarăşului lor rânit: nu va trece mult şi va fi rupt în bucăţi. Vei vedea îndată.

Ca nişte torpile, şase dihănii negricioase ţâşniră asupra monstrului rânit care, slăbit cum era, zadarnic ar fi încercat să scape de soarta care îl aştepta.

În clipa următoare fu prins într-o vâltoare clocotindă, o spumă roşie coloră suprafaţa apei şi cei şase rechini se năpustiră cu lăcomie asupra prăzii, începură să smulgă bucăţi dintr-unsa, cu o sălbăticie de nedescris. După câteva minute o grămada informă se lăsă la fund în apă. Tot ce mai râmase din rechinul uriaş, care acum va servi de hrană crabilor şi celorlalţi peşti din adâncurile mării.

— Groaznic! Exclamă George. Cât de fioroasă e Natura!

— Aşa pare să fie la prima vedere, răspunse doctorul Bertram, dar dacă încercăm să pătrundem mai adânc în tainele el, ne dăm seama tot mai mult cât de înţeleaptă şi prevăzătoare e în tot ceea ce face, şi care nouă ni se par inexplicabile.

Un animal slab sau rănit nu poate trăi printre semenii săi, tot aşa ca o plantă firavă. Natura creează viaţă din viaţă, de aceea nu trebuie să cruţe nici distrugerile. La viaţă au dreptul, însă, numai fiinţele puternice. Pentru ceilalţi nu e loc, natura n-are ce face cu ei, aşadar trebuie să plece. Fireşte, în lumea noastră civilizată lucrurile nu se petrec aşa, dar natura adevărată, cruntă şi totuşi înţeleaptă o vedem aici, în faţa noastră.

— Da, domnule doctor, ai dreptate. Cum s-ar explica altminteri pornirea asta subită de a se măcelări intre ei! Desigur că natura le-a insuflat-o. Erau prea mulţi, se vede, aşa că trebuiau să se ucidă unii pe alţii.

— Da, dragă George, astfel porunceşte legea de fier a Naturii. A! Uite că tatăl tău îţi satisface dorinţa pornind cu submarinul în mijlocul cetei rechinilor războinici, ia te uită, nici nu le pasa măcar, nici nu caută să se ferească de prora ascuţită a vasului. Sunt atât de preocupaţi de ei înşişi, încât nici nu dau atenţie unui obiect străin.

În imediata apropiere a prorei ţâşni în sus un rechin enorm, al cărui trup era acoperit cu răni grozave. Era ultima lui săritură, căci când atinse din nou suprafaţa apei, se afundă încetişor.

În saltul lui mortal trecuse atât de aproape de George încât curajosul tânăr se dădu fără voie cu un pas înapoi. Doctorul izbucni în râs, apoi zise:

— Da, George, aşa ceva ar putea deveni neplăcut. Ia închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă dihania s-ar fi prăbuşit pe punte!

— Hm... bine n-ar fi fost în nici-un caz, răspunse George, silindu-se să râdă. Nici ca hrană nu ne-ar fi putut servi. Păcat că în loc de rechini nu luptă pe aici macrouri de mare... Ăştia n-ar avea decât să vină cu duzinile pe punte, nu m-aş teme deloc.

— Cred şi eu; mai ales că de mult n-am mai mâncat peşte. Atenţie, se mai pregăteşte unul la o săritura!

George şi doctorul încercară să se dea repede îndărăt, dar în aceeaşi clipă zbură din nou în aer un trup lung de trei metri. Rechinul rănit zvârli o dată cu coada nimerindu-l pe doctor, apoi se abătu asupra lui George şi, împreună cu monstrul care pică înapoi în apă. Cei doi tovarăşi, strâns îmbrăţişaţi, căzură peste parapet, în mijlocul rechinilor care se măcelăreau între ei.

Căpitanul Farrow scoase un ţipăt de groază când îi văzu pe cei doi cazând peste parapet. Răcni imediat în porta-voce să se oprească maşinile, dar submarinul avea viteză prea mare şi înainte ca monstrul de oţel să se poată opri, George şi doctorul erau în urma lui, cuprinşi în vâltoarea rechinilor turbaţi.

— Daţi îndărăt, încetişor! Răcni Farrow.

„Dox"-ul îşi făcu drum printre trupurile negricioase, care ţâşneau mereu şi în mijlocul lor se iveau din când în când cei doi tovarăşi, făcând semne disperate, pentru ca apoi să dispari iar.

Bietul căpitan simţea că-şi pierde minţile. Iubitul său fiu, de care era atât de mândru şi camaradul din tinereţe, doctorul Bertram, căzuseră în mijlocul unei cete de rechini, care se luptau pe viaţă şi pe moarte. Chiar dacă fioroasele dihănii nu se gândeau pentru moment la vreo pradă, cât de lesne s-ar fi putut, totuşi, să-i sfâşie pe cei doi sau să-i izbească cu coada scufundându-i în mare!

Uneori, trupurile lor erau ridicate din apă, pluteau câtva timp pe spinările lighioanelor, apoi dispăreau iar în adânc.

Submarinul îşi făcea loc cu greu îndărăt printre rechini, al căror număr creştea neîncetat. Farrow trebuia să ţină

seamă ca elicea să nu fie distrusă, din cauza izbiturilor, de trupurile monştrilor.

Petre Uriaşul veni fuga în turn, atras de strigătele îngrozite ale căpitanului. Scoase şi el un ţipăt de spaimă, văzând în ce situaţie înfiorătoare se aflau iubitul său George şi bunul doctor Bertram. Dar apoi dădu buzna înapoi în interiorul vasului, luă două frânghii lungi şi subţiri şi urcă repede sus cu ele.

Uriaşul îşi dăduse seama imediat că George şi doctorul n-ar fi putut ajunge prin propriile lor forte la submarin; erau mereu împinşi înainte de valul rechinilor ce se războiau, cu toate sforţările pe care le făceau ca să scape din situaţia lor grozavă.

Petre le aruncă funiile; Farrow o ţinea pe aceea de care se prinsese doctorul, Iar Uriaşul, pe cea a lui George şi amândoi începură să tragă cu băgare de seamă.

Cel doi primejduiţi trebuiau să fie traşi peste trupurile rechinilor şi erau clipe când căpitanul şi Petre se simţeau străbătuţi de o adevărată groază...

Dar atât George, cât şi doctorul îşi dădură seama de pericol. De aceea îşi ţineau braţele şi picioarele lipite de trup, nu făceau nici-o mişcare de înot, ci se lăsau traşi de cei de pe punte. Şi, în cele din urmă, ajunseră lângă submarin. Erau însă la capătul puterilor, căci primejdia grozavă în care plutiseră tot timpul le încordase nervii.

Petre se aplecă repede peste parapet, îl apucă întâi pe George, apoi pe doctor şi-i trase pe punte, unde căzură istoviţi.

De-abia după câteva minute, cei doi se putură ridica de jos. Şi când tânărul se simţi iarăşi pe picioare, strigă vesel, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Asta a fost o mica aventură plină de haz. Să încerce şi alţii s-o facă la fel ca noi, dacă le dă mâna!

— Eu nu cred să existe om care să aibă poftă de o „mică" aventură ca asta, zise doctorul, care-şi revenise şi el. Îţi mai arde de glumă, dragă George. Eu ştiu că mi-au ieşit peri albi. Ah! Urmă el, după ce arunca o privire pe mare – dihăniile par să fi terminat cu războirea... Am fost salvaţi tocmai la vreme. Petre, îţi mulţumesc din inimă. Dumnezeule! Ia te uită! strigă el deodată. De aceea au încetat lupta atât de repede lighioanele alea, căutându-şi salvarea în fugă. George, am fi fost pierduţi acum, vine o

ceată întreagă de rechini tigri, cei mai sălbatici din neamul rechinilor.

Trupuri mari, subţiri, cu dungi ciudate, negricioase, se iviră deodată pe întinsul apei. Erau lungi de nouă până la zece metri şi se aruncau cu mare furie asupra rechinilor de nisip.

Uriaşii aceştia grozavi trebuie să fi cântărit pe puţin două mii de kilograme unul; cu iuţeala fulgerului, sfârtecară şi înghiţiri vreo duzină de rechini răniţi, care nu mai avuseseră timp să fugă. în câteva clipe, golful era curăţat. Rechinii de nisip dispăruseră, câţiva izbutiseră să scape cu viaţă, dar cei mai mulţi îşi găsiseră mormântul în stomacurile enorme ale „tigrilor". Aceştia se făcură şi ei nevăzuţi, tot atât de repede precum se iviseră.

Doctorul Bertram era palid la faţă. Ivirea acestor adevăraţi stăpâni ai oceanelor, care, în ce priveşte sălbăticia, şiretenia şi puterea nu sunt întrecuţi, poate, decât de fioroasa orcă, balena-sabie – la numai câteva minute după salvarea lor miraculoasă, datorită lui Petre, îl zguduise mai mult decât aventura prin care tocmai trecuse.

— George – rosti el cu glas slab – doar câteva clipe dacă mai întârziam şi ne-am fi dus pe copcă. Rechinii tigri sunt de o cruzime nemaipomenită, ne-ar fi rupt în două cu o singură muşcătură şi ne-ar fi înghiţit cât ai clipi din ochi. Dumnezeule sfinte, fereşte-mă să mai trec vreodată printr-o astfel de aventură! Ascultă ce-ţi spun eu, dragă George, e o adevărată minune că am scăpat cu viaţă şi încă fără să fim răniţi. Dar ceva tot am învăţat, ia aminte! Niciodată nu mă voi mai sprijini de parapetul vasului când rechinii se războiesc prin apropiere. În sfârşit, ce-a fost a trecut. Acum să ne schimbăm de haine, căci apa înroşită de sânge ne-a colorat şi noua îmbrăcămintea.

Tremurând încă pe picioare, George cobori scările turnului. Dar, după ce se spălă şi-şi schimbă hainele, deveni din nou cel dinainte, adică tânărul curajos şi dornic de aventuri.

Urcă îndărăt în turn, unde-l găsi pe căpitan.

— Tată, zise el, ar fi frumos, ce-i drept, dacă am găsi o a doua ascunzătoare sigură pe aici. Dar am presimţirea că ne aşteaptă o sarcini foarte grea. Bătrânul preot Tehuante ne-a spus doar că pe insula spre care ne-a îndreptat locuiesc alţi oameni, pe care trebuie să-i alungăm mai

întâi. Prin asta, o fi crezut că-s niscaiva piraţi sau ceva asemănător, căci dac-ar fi vorba de oameni paşnici n-avem nici-un drept să-i gonim de pe la casele lor.

— Ai dreptate, cam aşa a vorbit preotul – încuviinţă Farrow – vom avea, desigur, de luptat cu mari greutăţi. Dar suntem noi obişnuiţi, slavă Domnului! Sau te gândeşti, poate, la ceva deosebit?

— Nu ştiu ce să zic, dar m-a năpădit deodată simţământul că mica aventură prin care am trecut cu doctorul Bertram ar fi, ca să zic aşa, o prevestire. Prea e ciudat faptul că rechinul rănit ne-a aruncat în apă de pe puntea submarinului. Şi tot atât de ciudat – dacă nu şi mai mult – că am scăpat teferi din situaţia grozavă în care ne găseam.

— Hm... pare-mi-se că ai devenit cam superstiţios, dragă George, răspunse căpitanul. Nu te-ai molipsit cumva de la Jean Brike sau Plundow! Ar fi regretabil, crede-mă. Eşti băiat tânăr şi nu-ţi sade frumos.

— Dar cum de-ţi dă prin gând una ca asta, tată? Spuse George cu însufleţire. Eu însumi petrec de minune pe socoteala lor. Nu, eu nu ştiu ce-i aia superstiţie, totuşi am presimţirea că ne aşteaptă primejdii, pe care nici nu le putem bănui măcar. Sper însă că vom ieşi noi cu bine şi din aventura asta.

— Drept e, aşa se va întâmpla, zise căpitanul, calm. Pe mine mă interesează mai puţin descoperirea unei ascunzători noi, ci mai mult să-i cercetez mai de aproape pe oamenii care trăiesc pe acolo. Dacă o fi vorba într-adevăr de piraţi, sunt hotărât să mă ocup de ei cum se cuvine, adică să-i pun cu botul pe labe, cum s-ar zice.

— Numai de n-ar trăda ceva în privinţa asta profesorul Sweeds, care va anunţa acum, pe insulele Fidji, senzaţionala descoperire, zise George, Căci, în felul acesta, s-ar putea întâmpla să ne mai întâlnim o dată cu un vas de război englez. Pentru autorităţi or fi mai important faptul că se află pe aici o ascunzătoare de piraţi, decât toate minunile arhitectonice ale mayaşilor laolaltă.

— El ne-a făgăduit, însă, că va păstra tăcerea şi nu mă îndoiesc că-şi va ţine cuvântul, răspunse Farrow. Aşadar, în cel mai rău caz, nu vom avea de-a face decât cu piraţi.

— Numai de n-ar fi ceva mai rău, zise George. Mă simt copleşit de un sentiment ciudat, cum n-am avut încă

până acum, înainte de a porni la o aventură. Poate că are o influentă şi primejdia grozavă prin care am trecut mai acum un ceas, împreună cu doctorul.

— Cred şi eu, răspunse Farrow, privindu-şi fiul cu duioşie. Îţi închipui, desigur, dragă George, ce se petrecea în sufletul meu când v-am văzut pe amândoi în mijlocul rechinilor turbaţi. Să mă ferească Dumnezeu să mai am o a doua oară o astfel de privelişte.

— Da, îmi închipui, dragă tată. Răspunse George cu căldură. Dar, te rog să fii încredinţat că nu mă voi mai sprijini niciodată de parapet, când primejdia va fi pe aproape. Aventura aceea mi-a vârât şi mie spaima în oase.

II.
O ÎNTÂLNIRE CIUDATĂ.

PETRE URIAŞUL, care stătea îndărătul lor, arătă deodată cu mâna înainte şi zise:

— Domnule căpitan, acolo se zăreşte un mic vas, probabil un kanu.

Privirea lui ageră descoperise înaintea celorlalţi punctul mititel din zare, ba chiar nu se înşelase în privinţa soiului vasului, căci când Farrow duse ocheanul la ochi, clătină capul şi răspunse:

— Bravo, Petre, e uimitor ce vedere bună ai. Ai observat bine, e într-adevăr un kanu. De fapt, însă, n-are pe nimeni într-unsul şi vântul de răsărit îl alungă spre noi. Probabil c-a fost smuls de pe vreo insulă.

— Orice s-ar zice, e mai bine aşa, decât dacă ar fi vorba de vreun distrugător englez, spuse George, râzând. Poate că acest kanu ne va fi de folos, dacă vom vrea să ne apropiem de insula misterioasă pe care locuiesc, probabil, urmaşii vechilor mayaşi. Căci, dacă ar vedea că venim cu cogeamite submarin, vor prefera, desigur, s-o şteargă cât mai repede.

— Ideea e cât se poate de bună, răspunse căpitanul. Vom pescui, deci, kanu-ul şi-l vom aduce pe bord. Nu se ştie la ce ne poate folosi.

La o comandă a sa, submarinul îşi spori viteza. Se apropie repede de kanu, care se legăna în voia valurilor. Când putu fi văzut cu ochiul liber, Farrow exclamă cu mirare:

— Construcţia acestui vas mititel se deosebeşte cu totul de tipurile cunoscute în această parte a Oceanului

Pacific. Are o croială cu totul ciudată şi după cât se pare, nu este din lemn, ci din piei de animale. Aşa e, urmă el, aruncând o privire prin ochean – e făcut din piei de animale mici. Ciudat! La asta nu m-aş fi aşteptat prin ţinuturile de aici.

— Tată. Poate că e un vas pe care şi l-a construit cu multă greutate un om care voia să părăsească cu orice chip vreo insulă pe care se afla, îşi dădu cu părerea George. Pe toate insulele de aici nu există animale mari, ci numai porci mistreţi, marsupiale şi poate câini.

— Hm... vei fi având dreptate – încuviinţă Farrow, privind cu atenţie prin ochean la kanu-ul care se apropia. Pare sa fie construit din piei de porci mistreţi. Dar treaba asta n-ar fi putut-o face cu atâta îndemânare decât un băştinaş. În orice caz, kanu-ul acesta e o raritate, ceva cu adevărat unic. Bietul constructor o fi rămas plouat când a văzut că opera lui, înfăptuită cu atâta greutate, a căzut pradă unui vânt neprevăzut.

Ciudatul kanu se apropia tot mai mult. În curând se putea observa şi cu ochiul liber cât de dibaci era împreunat din piei tăbăcite de mistreţi mici şi smolit cu răşină de kopra. Constructorul lui trebuia să fi lucrat luni întregi la el şi – după cum spusese căpitanul – trebuia să fi fost o mare pierdere pentru dânsul când vântul i l-a smuls, ducându-l în larg.

După zece minute kanu-ul se afla lângă prora submarinului, care-şi încetinise mult viteza. Petre alergă spre proră, pentru a ridica micul vas pe punte. Dar în clipa când se aplecă peste parapet, strigă uimit:

— Domnule căpitan, în kanu e un om, un băştinaş.

George şi doctorul Bertram îşi făcură imediat vânt pe punte şi alergară spre proră. De-abia aruncase o privire asupra făpturii neînsufleţite şi doctorul strigă:

— Şi ăsta trebuie să fie un urmaş al vechilor mayaşi, are acelaşi tip ca indienii de pe insula din apus, unde am fost de curând. Domnule căpitan, asta e o descoperire de mare însemnătate. Vreau să sper numai că voi izbuti să-l readuc la viaţă.

Petre trase kanu-ul de-a lungul submarinului, şi-l rugă pe George să-l ţină să nu ia apa, apoi se aplecă fi mai mult şi prinse în braţele-i vânjoase trupul ţeapăn, pe care-l aduse pe punte. Îndată cel aşeză jos, doctorul Bertram începu să se ocupe de el. Uriaşul scoase apoi din

buzunarul său fără fund o frânghioară şi legă kanu-ul de unul din drugii de fier ai parapetului.

— Domnule căpitan – zise doctorul Bertram – cred că-l voi putea salva pe tânărul băştinaş. Probabil că a ajuns în halul ăsta numai din cauza lipsei de hrană, în primul rând de băutură. Petre, ajută-mă să-l duc la infirmerie!

Treaba se făcu repede. Şi în vreme ce savantul doctor se ocupa de cel leşinat, Farrow, George şi Petre cercetară misteriosul kanu, pe care băştinaşul şi-l construise probabil singur.

Era într-adevăr întocmit din piei mici de mistreţi, avea o cherestea din crengi tari ca fierţii şi lipit complet cu răşină, ca să nu pătrundă apa în el.

— Băştinaşul acesta trebuie să fi avut temeiuri foarte puternice ca să pornească la drum fără hrană îndestulătoare, zise căpitanul. Bănuiesc că o oarecare legătură între el şi insula misterioasă pe care o căutăm noi. Cred că s-a petrecut acolo ceva, care ne da acum dreptul să intervenim.

— Tată, n-am încotro – zise George, îngrijorat – dar trebuie să-ţi repet că presimt o nenorocire, care ne aşteaptă odată cu vizitarea acestei insule. Mai bine nu-l găseam pe băştinaşul acesta şi ne cruţam astfel de cine ştie ce primejdii.

— Ai devenit ciudat de tot, George, răspunse căpitanul. Tu să vorbeşti aşa, tu care nu te dai în lături de la nici-o aventură, care eşti întotdeauna acela care ne vâră în sperieţi prin îndrăzneala lui? Zău, nu mai pricep nimic!

— Nici eu nu prea pricep, tată, mărturisi tânărul. Poate să mă fi descurajat puţin aventura prin care am trecut împreună cu doctorul. Am numit-o eu „mica", dar asta numai în glumă şi amintirea ei nu vrea să mă părăsească.

— E şi firesc să fie aşa, George – răspunse căpitanul – căci nu cred să mai existe cineva care să fi trecut printr-o astfel de situaţii. Numai când mă gândesc la priveliştea aceea înfiorătoare şi mă trec fiori. Era groaznic, atât pot să spun. Şi nu e de mirare că acum vezi totul în negru.

— Aşa e, tată, încuviinţă George, dar cu toate astea nu izbutesc să scap de presimţirea ciudată care mă stăpâneşte. Am mai trecut eu prin situaţii cu care nu se poate lăuda nici-un om de pe pământ, dar, de îndată ce primejdia trecea, deveneam iarăşi liniştit. Acum, însă, sunt într-o stare de nelinişte atât de cumplită, cum n-am fost niciodată.

Căpitanul Farrow râmase pe gânduri şi zise cu şovăială:

— George, or fi existând presimţiri, dar nu trebuie să te laşi stăpânit de ele.

Tânărul zâmbi cam în silă.

— Fireşte, tată, se poate să ai dreptate. Dar nu pot porunci nervilor să lucreze cum aş vrea eu. Totuşi, nu vreau să ne abatem de la planul nostru, ţin numai să spun că trebuie să fim cu mare băgare de seamă de data asta. Bănuiesc, presimt că vom avea de întâmpinat primejdii foarte mari.

— George, ştii prea bine că întotdeauna am fost prevăzători şi întotdeauna ne-am pregătit pentru primejdii mari. De aceea şi sunt oarecum îngrijorat că stărui atât de mult asupra acestui lucru. Cred că ar fi mai bine să nu ne ocupăm deloc de insula asta misterioasă, pe care ar trăi urmaşi de-ai vechilor mayaşi. După ce doctorul Bertram îl va fi readus la viaţă pe băştinaş, îi vom cere să ne spună unde vrea să fie debarcat, iar după ce-i vom împlini dorinţa, vom lăsa lucrurile în voia soartei.

George tresări. Glasul tatălui său avu a o intonaţie serioasă, ceea ce însemna că era hotărât sa renunţe la intenţia sa. Aşadar, expediţia la care porniseră avea să dea oare greş numai din cauza presimţirii sale, care în definitiv, nici nu era întemeiată? Asta nu trebuia să se întâmple. El ştia foarte bine cât de important ar fi pentru el toţi o a doua ascunzătoare în Oceanul Pacific, alături de „Insula Odihnei”. Şi să se piardă totul numai din pricina lui! Nu, asta nu trebuia să se întâmple!

Se sili să zâmbească, apoi zise:

— Tată, bănuiesc că nu ne-am înţeles bine. N-am spus să renunţăm la întreprinderea noastră, ci doar că de data asta va trebui să fim cu deosebită băgare de seamă. Ai dreptate, aventura cu rechinii m-a iritat mult şi aş avea nevoie de câteva ceasuri de odihnă. După aceea, voi fi iar pregătit pentru noi aventuri. Mă mir numai că doctorul, care a trecut şi el prin aceleaşi peripeţii ca şi mine, îşi păstrează tot sângele rece.

— Ţi s-au zdruncinat puţin nervii, atâta tot, zise Farrow, căutând să-l liniştească. Sunt şi eu de părere că vei vedea lucrurile altfel după ce se va fi scurs câtva timp. N-ar fi poate râu să te interesezi puţin de băştinaşul salvat. Fiind alături de doctorul Bertram, care a trecut

prin acelaşi pericol ca şi tine, îţi vei recăpăta, desigur, vechea încredere.

George urmă sfatul tatălui său. Cobori repede scăriţa turnului şi alergă spre infirmerie. Acolo îi găsi pe doctor ocupat de zor. Tocmai îi făcea o injecţie cu cocaină băştinaşului şi când sfârşi se întoarse spre George şi-l întrebă:

— Ei, dragă George, ce te apasă pe inimă? Tot mai eşti tulburat de pe urma „micii" aventuri prin care am trecut împreună! Vezi că totul s-a sfârşit cu bine, ai iar înfăţişarea ta dinainte, de ce dar enervarea asta pe tine?

— Da, domnule doctor, sunt într-adevăr foarte agitat, mărturisi tânărul. Nu mi s-a mai întâmplat mie aşa ceva, deşi am trecut prin multe. Şi acum presimt ceva rău şi nu pot scăpă de gândurile mele negre. Ai vreun leac pentru asta?

— Dragă George. Culcă-te în hamacul tău şi la praful ăsta de bromură. Fi sigur că-ţi va ajuta.

— Nu, domnule doctor, nu vreau să mă folosesc de mijloace artificiale pentru a-mi redobândi liniştea. Am venit la d-ta numai ca să mă informez despre starea pacientului nostru. Cum se simte?

Doctorul zâmbi mulţumit, apoi răspunse:

— Dacă vrei să aştepţi câteva minute numai, îl vei vedea trezindu-se. Din cauza îndelungatei lipse de hrană, s-a ales cu o slăbire a inimii, dar injecţia mea îi va face bine. A! Uite că vine şi supa pe care i-o voi turna pe gât. Trebuie să-l readuc la viaţă cu încetul, căci de cel puţin cinci-şase zile a fost lipsit de mâncare şi băutură. Un european n-or fi rezistat sub soarele ăsta arzător ar fi murit după două-trei zile.

— Şi e într-adevăr un urmaş al mayaşilor, domnule doctor. Să fie, oare, un locuitor al insulei misterioase despre care ne vorbise Tehuante?

— Sunt încredinţat de asta – răspunse Bertram – astfel de tipuri de băştinaşi nu se află pe aici. Ba chiar pot susţine că oameni dintr-aceştia nu mai trăiesc decât pe aceste insule, pe care au fost azvârliţi strămoşii lor în urmă cu sute de ani. Ne va povesti el totul, după ce se va trezi. Aha! Injecţia pare să-şi fi făcut efectul, a mişcat pleoapele. Da, da, îşi vine în fire, mai repede decât mă aşteptam.

Băştinaşul deschise ochii, privi rătăcit în jurul său, apoi bâlbâi câteva cuvinte într-o limbă pe care George n-o

pricepea. Doctorul Bertram puse repede mâna pe ceaşca cu supă pe care o adusese un marinar, ridica puţin capul indianului şi-i turnă în gură lichidul întăritor. Şi în vreme ce făcea asta, zise către George:

— E într-adevăr un urmaş al vechilor mayaşi, vorbeşte graiul pur, primitiv, al dialectelor indiene sud-americane. Din fericire, eu îl înţeleg. Prin cele dintâi cuvinte ce le-a rostit cerea să-i dăm apă, dar în starea în care se afla nu-i pot da. Ah! Îşi revine repede. Trebuie să fie foarte rezistent.

Cu o mişcare vioaie, tânărul indian se ridică. Doctorul Bertram vru să-l sprijine, dar cu un gest mândru băştinaşul refuză. Apoi, spre marea mirare a lui George, zise în cea mai curată engleză:

— Cine sunteţi dv., domnilor? Cum de-am ajuns aici?

Doctorul Bertram rămase câteva clipe uluit, apoi zise:

— Prietene dragă, trebuie să-ţi mărturisesc că sunt foarte surprins auzindu-te vorbind englezeşte. Pricep şi limba d-tale maternă şi chiar o vorbesc puţintel, dar tot mai bine mă descurc cu engleza. Aşadar, ascultă: te-am găsit mai mult mort decât viu într-un kanu pe care presupun că l-ai construit d-ta singur din piei de mistreţi. Şi din fericire, am izbutit să te readuc la viaţă, iar acum te rog să ne povesteşti dincotro vii. Ai fost cumva pe insula a cărei aşezare ne-a indicat-o, cu aproximaţie, Tehuante!

Tânărul indian, care, de fapt, n-ar fi putut fi în stare să se mişte – după lipsurile pe care le îndurase – făcu încercări să sară jos de pe masa îngustă pe care era întins. Dar doctorul Bertram îl opri şi zise enervat:

— Ce-ţi trece prin gând, omule? Acum trebuie să asculţi de mine, medicul. Cel puţin până mâine trebuie să stai liniştit şi să-ţi obişnuieşti trupul cu încetul cu mâncare şi băutură. Fireşte, ai o constituţie robustă, dar nu trebuie s-o pui la încercări prea grele. Aşadar, culcă-te iar şi vei putea să ne povesteşti cât vei pofti – după aceea te vom întinde în hamac, unde vei rămâne până mâine.

Tânărul tăcu vreo câteva clipe, apoi zise:

— Am fost salvat, deci, de un vapor, altfel nu mi-aţi fi vorbit de hamac. E şi foarte probabil, căci am fugit de pe insulă cu kanu-ul. Spuneţi-mi, însă, domnule, de unde-l cunoaşteţi pe Tehuante?

— Ieri am plecat de pe insula lui, răspunse doctorul Bertram. Noi l-am scos din mare vechea statuie a zeului Maya, împreună cu alte multe comori din templu, apoi

am pornit încoace, ca să căutăm o insulă despre care ne-a vorbit el. Tehuante ne spunea că şi pe această insulă ar trăi urmaşi ai vechilor mayaşi şi anume ai unui prinţ care s-a lepădat de preoţi.

Tânărul indian încuviinţă din cap.

— Da, ai dreptate, domnule, această insulă există într-adevăr. Nu ştiu unde ne aflăm în momentul de faţă, căci furtunile m-au zvârlit de colo până colo – se poate, însă, ca insula cu pricina nici să nu fie atât de departe. Noi suntem urmaşii prinţului care s-a despărţit de preoţi, după cum bine spuneai d-ta. Dar asta nu ne-a adus noroc. De multă vreme stăm sub stăpânirea europenilor, pe care am izbutit să-i cunosc bine după ce am studiat în Australia. Sunt oameni răi, care sug sângele conaţionalilor mei şi-i folosesc pentru planurile lor josnice. Ştiu bine, domnule, că noi nu formăm un popor în lumea întreagă. Nimeni nu crede că suntem urmaşii unul stat puternic, care mai fiinţează astăzi numai cu numele, eu mă numesc Tacato şi sunt ultimul prinţ al poporului meu. Am fugit de pe insulă, pentru că n-am putut indura stăpânirea albilor peste poporul meu. Aveam de gând să-l caut pe Tehuante, ca să împăcăm din nou triburile noastre, dar, după cum spuneam, furtunile m-au abătut din drumul drept. Vă mulţumesc, domnilor, că m-aţi salvat. Poate că acum voi fi în măsură să fiu de ajutor poporului meu.

— Fără îndoială, răspunse Bertram şi noi suntem dispuşi cu dragă inimă să te ajutăm. Dacă ai studiat în Australia – probabil în Sidney – şi ţinând seamă de tinereţea d-tale, nu poate fi mult de atunci – vei fi auzit d-ta despre submarinul căpitanului Farrow. Aha! După tresărirea d-tale văd că aşa este. Aşadar, află că te găseşti acum pe bordul acestui submarin şi noi suntem aceia care am dat de d-ta.

— Minunat! Exclamă tânărul prinţ – asta mi-am dorit-o dintotdeauna. Dar n-am crezut că mi se va împlini vreodată dorinţa. Vă rog, domnilor, chemaţi-l pe căpitan, căci ţin mult să-i vorbesc.

— Uite-l aici pe fiul său, George, răspunse doctorul. Eu sunt Bertram, medicul vasului. Fireşte că-l voi chema şi pe căpitan, dacă te simţi în putere să primeşti vizite.

— Da, mă simt în putere, zise Tacato; iţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, domnule doctor, căci fără d-ta nu m-aş fi trezit în vecii vecilor.

Apoi, întorcându-se spre George:

— Mă bucur din inimă că am avut prilejul să te cunosc, domnule George Farrow. La universitate eram cu toţii admiratorii faptelor d-tale vitejeşti, dar şi mai mult m-aş bucura dacă am rămâne prieteni. Ceea ce doresc din toată inima.

— Nu mai puţin şi eu, răspunse George. Sunt totdeauna gata să pornesc în expediţii primejdioase, numai să fie vorba de dreptate. Nădăjduiesc, prinţe Tacato, că atunci când tatăl meu va fi aici, ne vei povesti lucrurile în amănunţime. Te vom ajuta cu dragă inimă, am însă presimţirea că nu va fi atât de uşor.

— Aşa e – zise Tacato – va fi chiar foarte greu. Europenii care stăpânesc de zeci de ani peste poporul meu sunt oameni care nu ţin seamă de nimic. Cred că vom avea de dus lupte grele ca să-i alungăm, căci conaţionalii mei sunt atât de înfricoşaţi, încât nu-i exclus să ţină mal curând cu cuceritorii, decât cu mine.

— Vom vedea noi, zise George, cu încredere. A, uite că vine tata.

III.
TRAGEDIA UNUI POPOR.

CĂPITANUL FARRW FU ŞI EL FOARTE MIRAT că indianul vorbea atât de bine englezeşte şi că studiase chiar în Sidney. Îl salută călduros, apoi ascultă cu încordare povestirea tânărului prinţ.

— După cum am auzit, îl cunoşti pe bătrânul Tehuante – începu Tacato – şi cred că el îţi va fi povestit că în urmă cu sute de ani o parte a poporului nostru a părăsit America de Sud şi s-a îndreptat spre apus. În drum, însă, s-a despărţit şi această parte în două, strămoşii mei rămânând pe o insulă, care le-a plăcut, iar preoţii, cu statuile vechilor zei, au plecat mai departe. Din câte am aflat de la bătrâni, strămoşul meu a fost fratele prinţului domnitor al mayaşilor din America de Sud.

Acum vreo treizeci de ani, un bric cu oameni albi a acostat la stânca de corali, care aproape închide insula, din toate părţile. Există numai două intrări strâmte şi întortocheate, prin care e greu să pătrunzi. Tatăl meu i-a primit bine pe străini, dar ei i-au răsplătit cu nerecunoştinţă. Cu armele lor moderne, au supus întregul popor al tatălui meu şi pe cei care li s-au împotrivit i-au ucis. Cele două intrări au fost oarecum lărgite şi închise

dibaci de stânci de corali încât un om neiniţiat nici n-ar putea bănui că există o trecere pe acolo. Străinii, însă, pornesc în larg cu bricuri repezi, atacă alte vase, ucid şi jefuiesc, apoi se fac nevăzuţi prin intrările tăinuite, când sunt urmăriţi.

Tacato făcu o scurtă pauză, timp în care doctorul Bertram îl mai indemnă să ia câteva înghiţituri de supă.

— Aha! M-am gândit eu la aşa ceva – zise căpitanul – când Tehuante a adus vorba despre oamenii aceia primejdioşi. Avem deci toate motivele să ne ocupăm de ei. Câţi sunt?

— De fapt, e o ruşine pentru poporul meu că se lasă împilat de numai douăzeci de oameni – zise Tacato. Când m-am înapoiat din Sidney, de la studii, am stat de vorbă îndată cu tata şi l-am convins să întreprindă o lovitură împotriva străinilor. Dar am fost trădaţi de Motogo, în care aveam încredere, care însă râvnea la demnitatea tatei. Părintele meu o fost împuşcat, iar eu am izbutit să fug cu kanu-ul, după ce străinii m-au urmărit prin desişul insulei. Acolo am trăit câteva săptămâni, am ucis mistreţi cu ajutorul săgeţilor şi mi-am construit kanu-ul. Aveam de gând să mă duc la Tehuante şi cu sprijinul lui şi al oamenilor săi. Să încerc să-l răzbun pe bietul tata. Şi cu prilejul acesta nu lipsea mult să mă prăpădesc. Dar acum am dat de dv. şi dacă veţi vrea să mă ajutaţi, trag nădejde că ucigaşii îşi vor primi pedeapsa.

— Fireşte că te vom ajuta, răspunse Farrow, răspicat, astfel de oameni trebuie pedepsiţi. Piraţii trebuie executaţi neapărat, ei sunt cei mai primejdioşi criminali din câţi cunosc. Ia spune, prinţe Tacato, cele două intrări sunt destul de largi ca să putem trece cu submarinul nostru?

— Ca să vă pot răspunde, trebuie să urc mai întâi pe punte, ca să-mi dau seama cât e de lung şi de lat vasul dv. Mă tem, însa, că nu va fi cu putinţă, căci bricul cu care bandiţii aceia pornesc la vânătoare este foarte înguste şi scurt.

— Aha! De aceea or fi repurtând şi izbânzi întotdeauna, zise Farrow. Fireşte că nici-un vapor nu bănuieşte că vasul acesta mic are un echipaj atât de puternic şi bine înarmat. Ei. Voi avea eu însă grijă să nu mai continue multă vreme nelegiuirile lor. Dacă te simţi în putere, prinţe, vino pe punte, ca să ne arăţi locul

aproximativ al insulei. Ne-am îndepărtat o bucată bună de insula pe care locuieşte Tehuante.

— Cu un kanu, faci trei zile până acolo, răspunse tânărul. Dacă ai plecat spre răsărit de pe insula lui Tehuante, trebuie sa ajungi negreşit pe a noastră. Deocamdată mă simt încă prea slab şi nu voi putea veni pe punte. Cred, însă, că nu sunteţi încă în apropierea insulei.

— Fireşte că nu, răspunse Farrow, după spusele d-tale, cele două insule trebuie să fie la o depărtare de trei sute de kilometri una de alta. Noi am străbătut cel mult o treime din această distantă. Voi potrivi acum în aşa fel viteza submarinului, încât s-ajungem la insulă când se va lăsa întunericul. Atunci vom putea chibzui în toată liniştea cum să le venim de hac mai bine bandiţilor.

— Până pe seară, mă voi fi restabilit pe deplin, zise tânărul mayaş. Poate că sub ocrotirea întunericului, vom putea pătrunde pe insulă prin una din intrări, ca să vedem cum stau lucrurile acolo. Cred că situaţia s-a înrăutăţit, căci Motogo s-a dat cu totul de partea piraţilor albi. Şi apoi, va fi influenţat el pe conaţionalii mei, ca să le ajute străinilor din toate puterile. Vom avea, deci, mult de furcă, mai ales că în kanu-ul meu nu e loc pentru mulţi oameni.

— Avem noi destule bărci pe bord, ca să putem debarca în număr mare – zise Farrow – dar aş vrea să mă feresc de asta. Va trebui mai întâi să cercetez insula, ca să văd cum pot fi atacaţi mai lesne piraţii. Doresc să evit o baie de sânge. În schimb să-i predau autorităţilor celor mai apropiate.

Tacato îl privi cu uimire pe căpitan, apoi zise:

— Drept să vă spun, domnule Farrow, nu-mi închipui cum vreţi să faceţi asta. Aceşti douăzeci de piraţi sunt atât de cutezători, mânuiesc armele cu atâta îndemânare, încât m-aştept la lupte înverşunate.

— De asta să nu-ţi faci griji, prinţe. Din fericire, avem noi mijloace prin care să-i putem face nevătămători, atât pe piraţi cât şi pe conaţionalii d-tale, fără să fie nevoie să schimbăm un singur foc de armă, răspunse Farrow, zâmbind. Şi nu mă voi da în lături să întrebuinţez aceste mijloace, dar mal întâi va trebui să-mi dau seama exact de poziţia insulei. Presupun că mai există şi acolo clădiri vechi?

— Da – răspunse indianul, scrâşnind din dinţi – castelul pe care l-au înălţat strămoşii mei stă încă neatins, dar acum e locuit de piraţi.

— Minunat! Exclamă căpitanul, în cazul acesta cu siguranţă că vom izbândi. Acum te rog să te odihneşti şi fii încredinţat că voi curăţa insula de aceşti indivizi.

Tacato se întinse în culcuşul său şi un zâmbet de fericire se înfiripă pe chipul lui.

— Da, murmură el, te cred. Am auzit multe lucruri bune despre căpitanul Farrow şi oamenii săi. Îţi mulţumesc pentru sprijinul ce mi-l dai.

Ultimele cuvinte le rosti cu glas slab de tot, apoi adormi.

— Vino, George! zise căpitanul, în şoaptă. Le vom spune camarazilor cum stau lucrurile şi să se hotărască dacă vor să ia parte Io stârpirea piraţilor.

— Sunt sigur că nici unul nu se va da în lături, zise George, cu convingere adâncă. Ba cred că vom fi nevoiţi să tragem la sorţi, ca de obicei, căci trebuie să rămână oameni şi pe submarin.

— Eu nici nu mă gândesc să încerc o debarcare – zise Farrow – vreau numai să observ în fugă aşezarea castelului, apoi vom vedea ce se poate face. Nu vreau să primejduiesc viaţa vitejilor noştri camarazi de dragul acestor piraţi. Aşadar, dacă nu va fi cu putinţă să-i atacăm cu succes, vrei, probabil, să înştiinţezi autorităţile engleze, printr-o radiogramă? Întrebă George.

— Acesta va fi ultimul mijloc la care voi recurge, răspunse căpitanul. Mai întâi, însă, voi încerca în fel şi chip să-l răpun singur pe piraţi. Mi-am şi făurit un plan în privinţa asta.

— Aş fi curios să-l cunosc şi eu, zise George, cu neîncredere. Tacato arată a fi un bărbat curajos şi chibzuit şi desigur că n-ar fi fugit dânsul dacă situaţia n-ar fi fost extrem de primejdioasă pentru el. Piraţii ăştia par să fie oameni cu care nu e de glumit.

— Admit şi eu că nu va fi prea uşor să le venim de hac – încuviinţă Farrow – dar eu tot as vrea să-i prindem, în aşa fel încât să-i putem preda englezilor, fără să se mai poată apăra. Şi mă gândesc să fac asta în portul Suva, din Viti Levu, pe insulele Fidji.

George îl privi uimit pe tatăl său, apoi zise îngândurat:

— Trebuie să ai un plan cu totul deosebit, de vreme ce vorbeşti cu atâta siguranţă. Vrei poate să aştepţi până or

porni ei într-o nouă expediţie, cu bricul lor pentru a-i ataca atunci?

— Nu, asta n-ar prezenta destulă siguranţă, căci am putea aştepta săptămâni întregi până să se ivească prilejul.

— Atunci chiar că nu ştiu în ce fel ai de gând să-i ataci.

— O vei afla la timp, dragă George. Nu e bine să fii prea curios. Mai întâi, va trebui să stabilim poziţia exactă a castelului, lucru ce-l vom face la noapte. Până atunci nădăjduiesc că Tacato se va fi înzdrăvenit îndeajuns, ca să ne poată călăuzi.

— Ştiu eu! Făcu George. Era doar atât de slăbit!

— În cazul acesta, vom porni singuri, răspunse căpitanul. Dacă nu se va fi restabilit cu totul, măcar atât cât să ne poată arată unde se află insula, dar mai ales trecătorile acelea tăinuite, prin care vom pătrunde apoi cu bărcile noastre de aluminiu.

— Asta da, răspunse George vesel. Ce frumoase aventuri vom întâmpina!

Farrow încetini mersul vasului, căci voia să ajungă de-abia pe înserat la faţa locului.

Deoarece se aşteptau să aibă mult de lucru la noapte, căpitanul, George şi Petre se retraseră în cabinele lor, ca să se odihnească.

Spre seară se iviră la orizont nişte puncte negre; era un labirint de insule de diferite mărimi, după cum stabiliră Rindow şi Plundow, care priviră cu ocheanele într-acolo. Foarte probabil că printre ele se afla şi insula căutată de ei.

Primul ofiţer îi vesti îndată prin porta-voce pe căpitan, care se afla în cabina sa. După câteva minute, Farrow veni în turn şi examină grupul de insule care se ivea din mare, apoi îi zise lui Rindow:

— Acolo, în fund de tot, insula de la răsărit, pare să fie înconjurat de un atol de recifuri, dacă nu mă înşel. Aşadar, asta ar putea fi insula pe care o căutăm. Fii bun, te rog, dragă Rindow şi întreabă-l pe doctorul Bertram dacă pacientul său poate veni pentru câteva clipe în turn. Petre îl va sprijini, dacă nu se poate ţine singur pe picioare. E nevoie doar să ne confirme dacă avem în faţa noastră insula cu pricina şi să ne descrie, pe cât se poate, una din intrările tăinuite.

— Atâta lucru nu va fi greu să facă, fu de părere primul ofiţer. Ba poate că s-a înzdrăvenit îndeajuns, încât să fie în măsură să meargă cu noi în recunoaştere.

— Mi-ar place mai mult să rămână aici – zise Farrow – căci dacă piraţii ne vor vedea în barcă numai pe noi trei, ne vor lăsa, poate, să ne apropiem, bănuind că suntem niscaiva naufragiaţi. Dacă însă va fi cu noi şi Tacato – pe care îl cunosc destul de bine – lucrul devine primejdios.

— Ai dreptate, domnule căpitan – încuviinţă Rindow. Cred că-l vom putea convinge pe indian că e mai bine să rămână pe submarin.

În vreme ce Rindow se făcu nevăzut sub punte, pentru o vorbi cu doctorul, Farrow încetini şi mai mult viteza vasului. Mai era o jumătate de ceas până să se înnopteze, dar deoarece şi piraţii aveau, desigur, ocheane puternice, nu trebuia să se apropie prea mult. Se mai putea întâmpla ca ei să fie într-o expediţie şi să se întoarcă pe neaşteptate. O astfel de întâlnire întâmplătoare trebuie evitată, cu orice preţ, altminteri tot planul ar cădea în baltă.

După vreo cinci minute, Petre veni în turn cu Tacato, pe care-l sprijinea. Tânărul prinţ făcea tot posibilul să se ţină bine, dar se vedea lesne că trebuia să-şi încordeze toată puterea de voinţă, iar când îl zări pe Farrow, zise cu tristeţe în glas:

— Cred că nu voi putea pleca cu d-voastră spre insulă, domnule căpitan, căci mă simt încă prea slab. Ah! Uite-o că se şi vede – adăugă el, când grupul de insule se ivi la orizont – insula cea mai îndepărtată spre răsărit, aceea e. Când vă veţi apropia mai mult, veţi vedea pe coasta de sud două stânci înalte, colţuroase: reciful de corali se află la vreo cincizeci de metri de ele. Exact în direcţia spre deschizătura îngustă dintre aceste două stânci se află intrarea prin reciful de corali. Un bloc enorm, care se găseşte acolo, poate fi dat înlături foarte lesne, în partea aceea reciful e lat numai de vreo zece metri, dar drumul trece pe acolo. Apoi va trebui să pătrundeţi în deschizătura dintre cele două stânci înalte, de unde veţi ajunge – după vreo şaizeci de metri – la un lac destul de mare în mijlocul căruia se află o insuliţă stâncoasă. Pe această insuliţă e clădit castelul strămbunilor mei. Piraţii ni l-au luat, alungându-ne. Noi am fost nevoiţi să ne căutăm adăpost pe malul drept al acestui lac. Acolo, în peretele înalt al malului, se găsesc multe peşteri, în care ne-am făcut locuinţe.

— Minunat! Exclamă Farrow, în cazul acesta sunt sigur că planul meu va izbuti, oare, nu cumva or fi

santinele pe insulă, care ar putea observa un vas care se apropie?

— La asta nu v-aş putea răspunde – zise Tocato – dar cred că piraţii socot că ascunzătoarea lor e prea sigură, pentru a mai lua măsuri de apărare.

— Şi cum stăm cu locuinţele din stâncă ale tovarăşilor d-tale de trib? Întrebă Farrow. Există pe acolo oameni de pază, care ne-or putea trăda?

— De fapt, noi am pus totdeauna santinele, căci ne temeam nu atât de vizitele străinilor, cât de vreo şiretenie de-a piraţilor. Dat fiind însă că acum Motogo e de partea lor, cred că el nu va mai socoti că e nevoie să pună paznici.

— Hm..., să nădăjduim că aşa este – zise căpitanul. Spun asta, pentru că văd că va fi o noapte foarte luminoasă, nu se vede nici-un nor pe cer. Luna va lumina lacul ca ziua. Va trebui, deci, să facem în aşa fel încât să putem pleca cu barca de aluminiu imediat ce se va întuneca. De aceea, ne vom lăsa la fund şi ne vom apropia pe sub apă chiar până la insula. Îndată ce va apune soarele, ne ridicăm repede la suprafaţă şi punem pe barca de aluminiu.

Tacato începu deodată să se clatine, se sili însă, cu toată energia, să se ţină bine, dar doctorul Bertram, care venise şt el în turn, zise:

— Destul, prietene, văd eu că trebuie să mă port mai aspru cu d-ta. Hai repede îndărăt în cabină, n-ai voie să te oboseşti prea mult. Îi făcu în acelaşi timp un semn lui Petre şi Uriaşul îl sprijini pe Tacato, trăgându-l pe scăriţa de fier care ducea în interiorul submarinului. Apoi coborâră şi Farrow, George, Rindow şi Plundow, iar capacul fu închis şi „Dox”-ul se lăsă încetişor în apă.

Kanu-ul lui Tacato era fixat bine pe punte, ca să poată suporta o călătorie sub apă. Pieile de mistreţ din care era construit erau atât de bine argăsite, încât apa de mare nu le putea strica. Kanu-ul acesta era o mică operă de artă şi căpitanul îşi pusese în gând să i-l ceară lui Tocato, după ce-şi va fi dus Ia bun sfârşit însărcinarea.

Submarinul se apropia încetişor de insulă. Farrow privi cu atenţie prin periscop la recifuI care se zărea tot mai lămurit, căci trebuia să stabilească dacă se aflau santinele acolo, sau dacă nu se înapoia cumva bricul, care-i aducea îndărăt pe piraţi din vreo expediţie.

Nu putu să descopere, însă, nici e fiinţă vie nici pe reciful lat de mărgean, care împrejmuia insula şi nici pe malurile înalte ale insulei din spatele lui.

În cele din urmă, zări cele două stânci ascuţite, printre care se putea ajunge înăuntru. Submarinul se afla încă la o sută de metri depărtare de insulă, când căpitanul ordonă să se oprească motoarele. Aici voia să aştepte până se va lăsa întunericul, căci nu cuteza să se apropie mai mult pe sub apă, deoarece se temea sa nu dea de vreo piedică. După un sfert de ceas, lumina zilei dispăru şi căpitanul dădu comanda de ieşire la suprafaţă.

IV.
O RECUNOASTERE PRIMEJDIOASĂ.

MANEVRA SE ÎNDEPLINI CU REPEZICIUNE şi barca de aluminiu fu montată pe punte.

— Ar fi trebuit să-l mai întreb pe Tacato ce fel de lumină au piraţii în castel – zise Farrow; probabil că se folosesc de lămpi cu petrol. Sau or fi având vechii mayaşi vreun sistem misterios de iluminare, după cum ai observat tu, George, în templul lui Tehuante? Ar fi de mare însemnătate pentru noi să ştim asta.

— Ne vom da seama daca ferestrele castelului vor fi luminate – răspunse George. De fapt, voiai să stabileşti numai aşezarea lui exactă, pentru ca să poţi aduce la îndeplinire planul tău misterios. Aşa fiind, n-ar putea avea nimic cu noi, chiar dacă ne-or vedea. Nici nu e nevoie să ne apropiem de castel.

— Aşa e – zise Farrow – trebuie, totuşi, să mă apropii într-atâta, încât să am o cunoaştere cât mai exactă a locului. Dar să lucram repede, luna va răsări îndată şi atunci sarcina noastră va fi îngreunată.

Cei trei tovarăşi urcară în barca uşoară pe care Petre o îndreptă repede spre reciful apropiat. Era întuneric beznă, dar când ajunseră la zece metri, văzură, totuşi, crestele de spumă ale valurilor, care se spărgeau de zăgaz. Nelămurit, recunoscură şi blocul uriaş de stâncă, aflat chiar în faţa strâmtei intrări. Petre se aplecă peste marginea bărcii, apucă bolovanul şi, încordându-şi puterile, îl împinse deoparte. Blocul enorm era foarte poros, şi asta făcea să fie uşor.

Intrarea era atât de strâmtă, încât nici-unul din vasele care navigau prin apele acelea n-ar fi putut trece prin ea.

Piraţii trebuiau, deci, să dispună de un vas special construit, foarte îngust şi înzestrat cu motoare puternice, care îi dădeau o viteză mare.

Barca uşoară de aluminiu alunecă repede prin intrarea întortocheată. Prora se izbea mereu de stânca de corali, dar piatra era relativ moale şi nici Petre nu era ne dibaci...

Curând ajunseră în lacul larg de cincizeci de metri şi se îndreptară spre cele două stânci înalte, care păreau nişte ace ascuţite.

Canalul în care intraseră acum era ceva mai larg şi nici nu făcea cotituri, ca cel dintâi. Petre vâslea fără să facă cel mai mic zgomot. Cu toată asigurarea lui Tocato că nu existau santinele, tovarăşii îşi spuneau că e mai bine să fie cu băgare de seamă.

În sfârşit, străbătură cu bine şi canalul cel lung de vreo şaizeci de metri. În vremea asta, cerul se mai luminase şi la vreo 80-100 metri înaintea lor zăriră nelămurit contururile unei clădiri mari, desenându-se pe fondul întunecat al nopţii.

— Ia-o repede într-acolo! îi porunci Farrow Uriaşului, poate că vom ajunge înainte de a se ivi luna. La înapoiere, n-avem de ce ne mai teme, chiar dacă vom fi observaţi. Înainte de a putea întreprinde ei ceva, i-am şi făcut nevătămători.

— Sunt curios să văd cum vei îndeplini treaba asta. zise George. Dar se mai poate ca ei să deschidă focul asupra noastră, când ne vor descoperi la înapoiere. Chiar dacă noi personal vom avea norocul să nu fim nimeriţi, or fi de ajuns ca vreo câteva gloanţe sa găurească barco, pentru a ne împiedica sa ne facem nevăzuţi.

— Nici asta nu e exclus – încuviinţă căpitanul – ţin însă neapărat să văd pe unde se află ferestrele castelului. Pentru planul meu. Asta este de cea mai mare însemnătate. Aşadar, ia-o înainte, Petre, dar cât mai fără zgomot!

Uriaşul se pricepu să vâslească barca repede, fără însă ca loviturile de vâsle să fie auzite.

— Trebuie să stabilim distanţa cât se poate mai precis – şopti Farrow.

— Eu socot că sunt exact nouăzeci de metri, zise George, jumătate din drum l-am făcut până acum.

— Aşa cred şi eu, răspunse Farrow mulţumit şi mă bucur că tu... Ah, asta e neplăcut! Se întrerupse el.

În clipa aceea, luna se ivise pe cer şi-şi trimitea lumina peste marginea unei perdele de nori, care-o acoperise până atunci. Se făcu lumină ca ziua şi cei trei tovarăşi observară cu uimire clădirea uriaşă, albă, de o arhitectură cu totul neobişnuită. Opera aceea de artă fusese creată, probabil, cu sute de ani în urmă de reprezentanţii unui popor străvechi.

— Să vâslesc înainte? Întrebă Petre, care oprise imediat.

— Încă puţin, răspunse căpitanul. Nu se pot recunoaşte destul de lămurit ferestrele.

Uriaşul mai vâsli o bucată de drum şi când ajunseră până la douăzeci de metri, Farrow zise mulţumit:

— Aşa, acum ştiu destul. Vreau să sper că piraţi sunt în clădire, căci ar fi păcat dacă s-ar afla în vreo expediţie de-a lor. Mă mir, însă, că nici-o încăpere o palatului nu e luminată. Hm... tot va trebui să facem un înconjur al insulei, deoarece doresc să mă încredinţez dacă vasul piraţilor e ancorat pe undeva. Dacă nu va fi aşa, va trebui să aşteptăm afară, cu submarinul sub apă, până se vor înapoia.

— Asta poate deveni foarte primejdios, zise George, care fu cuprins de o neliniște bruscă. Poate că am izbuti să descoperim ceva mai mult de pe maluri, al căror desiş ne oferă destulă ocrotire.

— Nici aşa nu e rău – încuviinţă Farrow – dar, de vreme ce suntem aici, am putea merge şi cu barca. Petre, vâsleşte până aproape de tot. Trebuie neapărat să stabilim dacă vasul piraţilor se află aici.

Uriaşul vâsli spre insulă, apoi porni de-a lungul ţărmului stâncos, la vreun metru şi jumătate depărtare de el. În partea de nord se afla un mic golf, la capătul căruia înainta un ponton în apă. Aici era, după toate probabilităţile, portul vasului piraţilor, dar vasul însuşi nu se afla acolo.

— Ei, ce spuneam eu! Făcu Farrow, satisfăcut. Tot a fost bine că am procedat în felul acesta. Acum putem aştepta în faţa insulei până vor veni piraţii. Aşadar, repede înapoi. Petre, am avut mare noroc că nu sunt aici şi nu ne-au zărit!

Uriaşul vâsli repede înainte. Venise pe partea de apus, acum o luă pe partea de răsărit. Pe ţărmul de peste drum, stâncile erau foarte înalte, de cel puţin zece metri. Acolo

se aflau, aşadar, locuinţele din peşteră ale mayaşilor, care fuseseră alungaţi din vechiul castel.

De-abia trecuse barca de insula aceasta, că deodată ţâşniră cu viteză enormă şi fără cel mai mic zgomot kanuuri încărcate cu făpturi negricioase, în mâinile cărora scânteiau suliţe şi cuţite.

Petre începu să vâslească nebuneşte, în vreme ce Farrow şi George traseră de la brâu grenadele cu gaze, pentru a le azvârli asupra primului kanu.

În aceeaşi clipă, însă, un adevărat nor de suliţe şuieră prin aer. Ciudat era, însă, că armele acestea periculoase nu erau îndreptate asupra celor trei marinari, ci asupra bărcii. Probabil că mayaşii voiau să-i prindă vii pe îndrăzneţii care le încălcaseră domeniul.

Lăncile ascuţite pătrunseră una după alta prin aluminiul subţire şi apa năvăli imediat în barcă, făcând-o să se încline într-o parte.

Ca să golească apa, nici nu era de gândit; de asemeni, Farrow şi George nu se mai puteau folosi de grenadele cu gaze, căci suliţele continuau să zboare cu nemiluita, găurind tot mai mult barca, până când în cele din urmă, ea se scufundă ca un bolovan.

Când cei trei tovarăşi ieşiră la suprafaţă, fură înhăţaţi din toate părţile. Cât ai clipi, li se luară grenadele de mână, căci băştinaşii bănuiau, desigur, că armele acestea ale îndrăzneţilor străini ar putea deveni foarte primejdioase. Apoi fură scoşi din apă cu iuţeala fulgerului, mâini dibace le smulseră şi armele de la brâu.

Poate, însă, că şi fără arme ar fi încercat ei să se libereze, însufleţiţi de curajul disperării, dacă ar fi fost aduşi toţi pe acelaşi kanu, dar potrivnicii lor păreau să-şi fi spus şi ei asta, căci prizonierii fură împărţiţi pe trei bărci diferite. Fiecare era înconjurat de şase băştinaşi, din care trei vâsleau spre peşterile din stânci, iar ceilalţi trei îi ţineau pe prizonieri sub ameninţarea pumnalelor.

— Să nu ne împotrivim! îi se adresă Farrow tovarăşilor săi. Trebuie să încercăm să scăpăm prin vreo viclenie oarecare.

Vorbise franţuzeşte şi un mayaş uriaş, care stătea în faţa lui, zise într-o englezească stricată:

— Străin stea liniştit, numai Motogo vorbeşte.

Aşadar, trădătorul acesta al propriului său neam pusese la cale prinderea celor trei tovarăşi. Şi procedase cu un

rafinament uimitor, ceea ce era o dovadă că trebuia considerat ca un duşman primejdios.

Farrow îl măsură cu privirea. Spre deosebire de trăsăturile aproape delicate ale tovarăşilor săi de trib, chipul său avea o expresie brutală, de buldog, ţi se vedea lesne că obişnuia să-şi impună voinţa prin toate mijloacele.

Ceilalţi, în schimb, păreau doborâţi, trişti chiar, li mustra, desigur, conştiinţa că stăpânul lor de drept fusese alungat şi că în palatul străvechi locuiau acum cuceritori străini, sălbatici.

Farrow se gândi că i-ar putea câştiga de partea lui. Numai de le-ar cunoaşte limba. Nădăjduia, totuşi, că printre ei se va fi aflând unul care-l însoţise pe tânărul prinţ în Australia, însuşindu-şi acolo limba engleză.

Hotărî însă să fie cu multă băgare de seamă în privinţa acestora, ca să nu-l vâre la bănuieli pe uriaşul Motogo. Probabil că umblase şi el prin porturi mari şi pricepea engleza mai bine decât o vorbea.

George se împăcase îndată cu soarta. Şedea liniştit pe scândurile kanu-ului şi se uita la băştinaşi. Erau mai toţi oameni tineri, de statură potrivită, vânjoşi, cu chipuri tăiate dintr-o bucată care trădau pe urmaşii unul popor de cultură străveche.

Tânărul se gândea de zor la un mijloc de scăpare. Pentru asta, trebuia să pună mâna pe unul din kanu-urile mayaşilor. Va porni la locul unde se afla submarinul, îi va aduce pe camarazi cu toate bărcile de aluminiu ce se aflau acolo şi, zvârlind grenade cu gaze asupra duşmanilor, îi vor face nevătămători. Fireşte, prin asta vor cădea în nesimţire pentru 24 de ore şi tatăl său cu Petre, dar mai bine aşa decât să-şi piardă libertatea.

George începu să observe cu atenţie tot ce se petrecea. Când se apropiară de peretele de stâncă al ţărmului răsăritean, Motogo scoase un ţipăt ascuţit şi imediat ţâşniră lumini în peşterile întunecoase. Erau făclii de răşină, care ardeau liniştit şi aproape fără să producă fum.

Şi purtători acestor făclii erau mayaşi mai în vârstă, care nu luaseră parte la atac.

Chipurile lor erau posomorâte, dar prin asta nu-şi exprimau vreun simţământ neprietenos împotriva prizonierilor şi George îi văzu pe câţiva îndreptând, pe furiş, priviri de ură spre băştinaşul uriaş, care cobora acum, împreună cu tatăl său, din kanu-ul apropiat.

George fu invitat şi el, prin semne, să coboare. Cum simţi pământ sub picioare, păşi spre tatăl său şi se aşeză lângă el, fără să se sinchisească măcar de mayaşi; spre marea lui nedumerire, băştinaşii păreau că nici n-au observat.

Petre făcu la fel, dar imediat cel trei prizonieri fură încercuiţi de câţiva mayaşi, care ţineau pumnalele în mână.

George vru să-i împărtăşească tatălui său planul pe care şi-l făcuse, dar căpitanul făcu un gest cu capul, dându-i de înţeles să tacă. Îşi întrerupse imediat vorba şi privi cu atenţie împrejur.

Se găseau într-o peşteră mare, ai cărei pereţi erau atât de crăpaţi, încât gândul te ducea la vreo puternică erupţie vulcanică, fapt care crease aceste peşteri în interiorul stâncii.

Grota era luminată de vreo zece făclii, purtate de bătrânii mayaşi, George văzu în treacăt că unele crăpături din pereţi erau făcute de mână omenească ţi aveau înfăţişarea unor deschizături de uşi. Asta îl făcu să presupună că mai erau şi alte peşteri, care comunicau cu aceasta de aici.

— Străini rămâne aici până vine domni albi – zise Motogo. Ei hotărăşte ce facem cu voi.

— Mă bucur că vorbeşti atât de bine englezeşte, zise Farrow, calm. N-ai fi bun să ne spui de ce ne-aţi atacat?

Motogo rânji măgulit, apoi răspunse în englezeasca îi grozavă:

— Motogo vorbeşte mult englezeşte. Străini făcut prizonieri, pentru că nu trebuie vadă unde trăim noi. Domni albi spune voi ce întâmplă.

— Asta-i acum, aveţi şi stăpâni albi peste voi? Întrebă Farrow, prefăcându-se mirat. Zău că n-aş fi crezut-o! Atunci se vede că locuiesc în vechiul palat al mayaşilor, care se află pe insulă.

Motogo făcu un pas îndărăt. Părea speriat de faptul că prizonierul cunoştea numele poporului său, de care nimeni nu ştia c-ar mai exista vreo rămăşiţă. De-abia după câteva clipe de reculegere, izbuti să îngâne:

— D-ta cunoşti mayaşi? De unde, cine spus la d-ta?

— Noi ştim totul, răspunse Farrow, cu ton serios. Ne-am dat seama îndată că palatul acesta a fost clădit de vechii şi mândrii mayaşi, care nu s-au supus niciodată unei stăpâniri străine, ci mai curând au preferat să moară.

Ştia Farrow de ce vorbea în felul acesta. El tot spera că unul din tinerii mayaşi înţelegea limba engleză şi astfel va izbuti să provoace o nemulţumire împotriva lui Motogo, ceea ce, în cele din urmă, îi va folosi lui şi tovarăşilor săi în primul rând.

George, care pricepu imediat gândul tatălui său, îi observă cu luare aminte pe tinerii băştinaşi din jurul lor. Şi atunci văzu că unul din ei, care făcea impresia a fi foarte inteligent, tresări cu putere la cuvintele căpitanului. Îşi fixă bine în minte chipul acestui tânăr, hotărât să-i vorbească la primul prilej. Era încredinţat că dânsul îl însoţise pe prinţul Tocato în Australia.

Se părea însă că lui Motogo nu-i prea erau plăcute vorbele lui Farrow. Făcu o strâmbătură de furie, apoi aruncă o privire nu prea liniştitoare spre tânărul care tresărise şi spuse:

— Mayaşi proşti, albi pricep mai bine stăpânească.

— Aşa! Făcu Farrow, cu o anumită intonaţie. Nu-mi vine să cred totuşi, că albii – din rasa cărora fac şi eu parte, de altfel – ar putea construi palate ca acestea, pe care le-au clădit cu unelte primitive mayaşii fugiţi din America de Sud.

Cuvintele sale erau destinate mai mult pentru vreunul din tinerii care fusese, probabil, împreună cu prinţul Tacato în Australia. Şi ochii căpitanului iscodeau neîncetat în jur şi în cele din urma îl zări şi el pe tânărul mayaş, pe care George îl descoperise înaintea lui. Acesta clătină capul de-abia vizibil, dar Motogo îi aruncă din nou o privire bănuitoare.

— Voi spuneţi asta la stăpâni albi, acum mergem mai departe! Izbucni el, furios.

Dădu o poruncă mayaşilor care îi ameninţau pe prizonieri cu pumnalele lor şi aceştia îi siliră să înainteze spre fundul peşterii, în una din deschizături lărgită de mâna omenească.

Un gang îngust şi întortocheat, ai cărui pereţi erau poroşi şi crăpaţi, ducea vreo opt metri în interiorul stâncii, apoi cei trei prizonieri pătrunseră într-o altă peşteră uriaşă, al cărei capăt nici nu se vedea în lumina celor patru făclii ţinute de paznici.

Mayaşii îi conduseră repede spre peretele lateral, în care se afla o firidă mărişoară. Fură îndemnaţi să intre şi acolo dădură peste un culcuş făcut din ierburi uscate.

Mayaşii se postaseră la intrarea firidei, ţinându-l sub ochi pe prizonieri. Farrow le spuse încetişor tovarăşilor săi:

— Probabil că piraţii ţineau aici captivi, silindu-se să plătească sume de răscumpărare. A, uite-l şi pe tânărul mayaş care părea să fi înţeles vorbele mele. Trebuie să încercăm să intrăm în legătură cu el.

— Da, tată şi eu am observat că a înţeles ce-ai vorbit, zise George. Am avut chiar de gând să caut să stau de vorbă cu el. Pare să nu fie mulţumit cu stăpânirea lui Motogo şi a piraţilor. Totuşi, nu trebuie să trezim bănuiala tovarăşilor săi, căci nu ştim cum se au ei intre ei. Poate că sunt adepţi ai lui Motogo, altminteri nu l-ar fi pus el de pază aici. Nu cumva o fi vreo şiretenie de-a lui, că l-a postat şi pe tânărul ăsta să ne păzească?

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu! zise Farrow. Trebuie să aflăm, însă, dacă nu cumva mai ştie şi altul englezeşte. Să chibzuim lucrurile bine, ca să nu facem vreo greşeală. Dacă se înapoiază piraţii şi ne găsesc aici, soarta noastră e pecetluită.

— Da, trebuie să chibzuim bine ce facem, zise George, îngândurat. Eu, însă, îmi pun mari speranţe în mayaş-ul acesta tânăr. Cu siguranţă că el nu e de partea lui Motogo, ceea ce o dat de înţeles răspunzând prin gesturi vorbelor tale. De aceea e şi suspect ca Motogo l-a ales tocmai pe el pentru paza noastră. Căci a observat şi dânsul gesturile de aprobare ale tânărului. E deci sigur că unul din ceilalţi paznici pricepe şi el englezeşte, fără ca băiatul s-o ştie.

George se ridică brusc de pe culcuşul de paie, pe care se tolăniseră cu toţii şi zise încetişor:

— Tată, lăsa totul în seama mea. Cred că am o idee bună. Nu te împotrivi, te rog, sunt sigur că voi izbuti. Rămâneţi liniştiţi aici, în cazul că voi fi scos afară. Pentru ideea asta, am să-i mulţumesc doctorului Bertram.

V.
GEORGE SALVEZĂ SITUAŢIA.

DAR CE AI DEGÂNDSĂ FACI, GEORGE? Întrebă Farrow, îngrijorat. Ştiu că te pricepi să făureşti planuri ingenioase, dar de cele mal multe ori ele sunt şi foarte primejdioase. Te rog, deci, să ne spui şi nouă.

— Tată, e ceva foarte simplu. Mă prefac grav bolnav – ba nu, o voi face chiar pe nebunul. Doctorul Bertram îmi povestise că toate popoarele primitive sunt stăpânite de superstiţia de a nu-i atinge pe nebuni, deoarece cred că aceştia sunt posedaţi de duhuri rele. În felul acesta, voi putea lămuri întreaga situaţie, căci celălalt paznic, pe care-l bănuim că pricepe şi el englezeşte, va fi silit să se trădeze.

— Dar bine, George. Planul tău e mai mult decât ciudat, zise căpitanul, uimit. Nu prea cred că vei ajunge la vreun rezultat.

— Tată, am presimţirea că în felul acesta vom fi salvaţi. Dă-mi voie să fac ce ştiu eu. Fiţi numai atenţi dacă vreunul din paznici se trădează că pricepe şi el vorbele mele.

— Ştiu eu ce să mai zic?... în tot cazul, sunt foarte curios să văd rezultatul, răspunse Farrow, jumătate convins, jumătate îngrijorat.

Atâta aşteptase George. În clipa următoare, se aruncă la pământ de pe culcuşul de paie înalt de un metru. Începu să se zvârcolească gemând şi, prefăcându-şi glasul, strigă:

— Ah, Tehuante, vii! Ne vei ajuta, îl vel pedepsi pe Motogo, îi aduci cu tine pe Tacato!

Viclenia lui avu succesul dorit. Farrow şi Petre îşi jucară şi ei rolurile de minune, săriră imediat în sus, se aplecară spre George şi-l ţinură mâinile şi picioarele. Şi căpitanul strigă cu glas iritat:

— Aduceţi repede apă, repede, repede!

Tânărul mayaş sări de la locul lui şi intră în firida din peşteră. Odată cu el, însă, se ridicase şi un alt paznic, cu figura inteligentă, dar în ochii căruia lucea o expresie de viclenie.

— Ce s-a întâmplat cu fiul d-tale? Întrebă tânărul mayaş, într-o englezească fără cusur. Ce tot îndrugă despre Tehuante şi Tacato?

— Are friguri, răspunse Farrow, îngrijorat. Nu se poate aduce puţină apă?

Fără să-i răspundă le întrebare, tânărul se întoarse spre paznicul care se ridicase şi el şi vorbi agitat cu dânsul, repetând numele Tehuante şi Tacato. Celălalt dădu din cop, apoi plecă repede.

În aceeaşi clipă, Farrow i se adresă tânărului mayaş:

— D-ta eşti de partea lui Motogo? Vrei să ne-ajuţi să-l redăm prinţului Tacato rangul ce i se cuvine?

Mayaş-ul îl privi câteva clipe cu ochii holbaţi, apoi, plecându-se deasupra lui George, şopti:

— Fii cu băgare de seamă, nu ştiu dacă vreunul din paznici nu pricepe şi el englezeşte, Motogo ma bănuieşte de multă vreme. Ce are fiul d-tale?

— N-am nimic, şopti George, voiam numai să mă încredinţez dacă d-ta şi încă vreunul pricepeţi englezeşte. Dacă mă ajuţi să fug, îi voi face nevătămători atât pe piraţi, cât şi pe Motogo cu tovarăşii săi. L-ai trimis pe celălalt să-l aducă?

— Da.

— Foarte bine. Tată, îi vei spune că trebuie să fac neapărat o bale în lac, spre a scăpa de accesul care m-a apucat. Voi găsi eu apoi prilejul să fug... Oh! Tehuante, eşti aproape şi cu tine e şi Tocato! Strigă el apoi tare.

Nu-şi dezlipise privirea de la intrarea firidei şi observase la vreme venirea uriaşului Motogo, care păşea în vârful picioarelor.

— Aduceţi apă, ce Dumnezeu! Strigă Farrow, cu o enervare bine jucată. Sau, nu, mai bine dacă va face o baie în lac, accesul va trece.

— Ce are, ce Tehuante, ce Tacato? Strigă Motogo, cu o licărire de furie în privire.

— Nici eu nu ştiu ce are, răspunse căpitanul cu accent îndurerat. Trebuie să facă neapărat o baie, altminteri devine şi mai grav. După aceea îi veţi putea întreba ce este cu aceste nume – eu n-am de unde să ştiu.

Deoarece Farrow, din cauza enervării bine jucate, vorbise foarte repede, Motogo nu-l prea pricepu; se întoarse spre tânărul paznic care-l adusese şi vorbi câteva clipe cu el, apoi zise:

— Bun, noi ducem el să facă baie în lac, voi rămâne aici.

Asta fu o dezamăgire mare pentru căpitan, dar nu trebuia să se trădeze. Clătină numai din cap şi zise:

— Fiţi, însă, cu băgare de seamă, nu-l lăsaţi din mână, căci se poate îneca. Cufundaţi-l de câteva ori, până-i trec furiile.

Farrow nu ştia în ce fel se gândea George să fugă, dar ştia că se poate încrede în fiul său. Un ajutor avea fi în tânărul mayaş, care apucase acum braţul lui George.

La o poruncă a lui Motogo, mai veniră încă trei mayaşi şi-l scoaseră pe „nebun” afară.

— Noi facem bine, făgădui Motogo, înainte de a-i urma.

— Sunt curios să văd ce va născoci George – zise căpitanul către Petre. Dacă izbuteşti într-adevăr să scape, cred că va fi atât de inteligent şi va aştepta cu atacul general până se vor înapoia piraţii.

— Putem avea deplină încredere în domnul George, răspunse Petre. Eu sunt convins că le va veni de hac şi mayaşilor şi piraţilor.

— Să dea Dumnezeu! Oftă căpitanul.

Ascultară cu încordare. Se scurseră vreo zece minute, apoi se auzi dinspre malul lacului o gălăgie grozavă. Se deosebea lămurit glasul lui Motogo care dădea ordine, răcnind, apoi strigătele altor bărbaţi.

— Aha! Făcu Petre, vesel – a izbutit. Sunt curios să ştiu cum a făcut-o.

Mai trecură vreo cinci minute, după care gălăgia se mai potoli. Se mai auzeau porunci şi chemări, dar mai rar şi nu atât de iritate.

Încordarea lui Farrow şi a lui Petre era la culme, când, în sfârşit, se înapoie Motogo. Râmase în fata firidei, chipul său. Avea o expresie posomorâtă şi cu greu izbuti să îngâne:

— Băiat tânăr s-a dus, mişcat tare cu mâini, cufundat apă. Ce Tehuante, ce Tacato?

— Ce, băiatul meu s-a înecat? Strigă Farrow sărind în sus şi apropiindu-se de Motogo. Cum de s-a întâmplat asta?

Peste umărul uriaşului îl zări pe tânărul mayaş, care-i făcea semne din ochi. Şi atunci ştiu imediat că George se folosise de un vicleşug ca să dispară. Desigur că s-a prefăcut lovit de un nou acces, prilej cu care s-a smuls din mâinile mayaşilor, pentru ca apoi să se facă nevăzut sub apă, ca un bun scafandru ce era. Va găsi el prilejul apoi să ajungă la submarin.

Petre, care şi el era încredinţat că lui George îi reuşise planul, se prefăcu de asemeni cuprins de disperare. Se apropie ameninţător de Motogo, care strigă imediat o poruncă. Tinerii paznici se apropiară cu pumnalele ridicate, gata să intervină pentru a-l apăra pe şeful lor.

— El vinovat – strigă uriaşul – el dispărut sub apă, noi nu putem găsi la el.

— Nu ştie nimeni englezeşte pe aici! strigă căpitanul. Aş vrea să aflu ce s-a întâmplat cu fiul meu!

— Eu bine vorbeşte – zise Motogo – eu spune voi, el scufundat, noi nu putut găsi la el.

Căpitanul tocmai voia să mai întrebe ceva, când răsună un glas puternic:

— Ce s-a întâmplat aici, Motogo? Cine sunt aceşti doi străini?

Motogo se răsuci pe călcâie cu iuţeala fulgerului, se înclină până la pământ, ţinând braţele încrucişate şi bâlbâi:

— Străini venit cu barca, noi prins pe ei. Unul bolnav, noi dus el facă baie în lac, el înecat.

— Ah, dracul pricepe păsărească ta! Strigă noul venit.

Era un bărbat zvelt, ale cărui mişcări trădau o mare putere. Se apropie mai mult şi Farrow văzu un chip frumos, inteligent, pe care, însă, toate patimile omeneşti întipăriseră semne adânci.

— Tala – se adresă el mayaş-ului, în care Farrow recunoscu, instinctiv, un spion – ce s-a întâmplat?

Într-o englezească destul de bună, cel întrebat raportă cum îl prinseseră pe străini, accesul de friguri al lui George, baia din lac şi cu prilejul acesta Farrow şi Petre aflară cum izbutise tânărul să dispară. Tala încheie:

— ... l-am cufundat în apă, după cum ne sfătuise străinul de colo. Dar el s-a smucit atunci atât de tare, încât doi dintre noi, printre care şi Sago, au căzut în apă. Am fost nevoiţi să-i dăm drumul, l-am văzut pe străin ducându-se la fund, Sago şi Aya ieşiseră la suprafaţă, noi am mai aşteptat, dar băiatul nu s-a mai arătat. Ne-am lăsat şi noi în apă, am căutat, cu beţe de bambus, dar fără nici-un rezultat. Şi el vorbise despre Tehuante şi Tacato...

— Hm..., interesantă afacere! Mormăi europeanul.

Se apropie de firidă şi-l măsură cu privirea pe căpitan şi pe Petre. Îndărătul lui se iviră alţi europeni, cu înfăţişare sălbatică şi chipuri aspre şi fioroase.

— Ce-aţi căutat voi pe-aici? îi întrebă şeful pe căpitan.

— Domnule, fiul meu sa înecat! Strigă Farrow, cu glas hotărât. Vreau să-ncerc să-l salvez. Lăsaţi-mă să merg la malul lacului. Sălbaticii aceştia nu sunt scafandri, ei nu-l pot salva.

— Ah! S-a înecat el de mult, nu-l mai duce grija! Răspunse străinul, dispreţuitor şi probabil că şi voi veţi împărtăşi soarta lui. Noi n-avem nevoie de spioni pe aici. De unde îl cunoaşteţi pe Tehuante şi Tacato?

— Nu ştiu de unde-i cunoştea fiul meu – răspunse Farrow. Salvaţi-l şi atunci veţi afla!

Şiretenia lui avu rezultatul dorit. Piratul chibzui câtva timp, apoi zise:

— Bine, vino cu noi! Dar să ştii că vei fi împuşcat pe loc la cea mai mică mişcare suspectă. Noi nu ne jucăm! Soarta fiului d-tale îmi este perfect indiferentă, puţin îmi pasă de el, dar vreau să aflu de la dânsul ce ştia despre cei doi mayaşi, ale căror nume le-a pronunţat. Înainte!

Înconjuraţi de şase piraţi, Farrow şi Petre păşiră spre ţărmul locului. Luna se ridicase în vremea asta pe cer, aşa că partea aceasta a lacului era în întuneric. La o poruncă o şefului piraţilor, se aduseră făclii, care luminau însă numai suprafaţa apei, nu şi interiorul ei.

— Degeaba! Făcu piratul, după câteva clipe. Fiul d-tale a luat taina cu sine în mormântu-i umed. Acum, spune cum aţi ajuns aici!

— Bricul nostru se afla lângă una din insulele apusene – răspunsa Farrow, cu glasul slab. Noi am pornit cu o barcă să stabilim aşezarea acestei insule, căci suntem geologi de meserie. Şi aşa s-a făcut că am ajuns pe lacul acesta şi tocmai când priveam palatul de colo, care ne interesa mult, am fost atacaţi de băştinaşi. Fiul meu a fost apucat de un acces de friguri, eu le-am spus oamenilor d-tale să fie cu băgare de seamă, dar sfaturile mele n-au fost luate în seamă, se vede, căci el tot s-o înecat.

— Hm..., aşadar bricul d-voastră se află la apus de aici, zise piratul îngândurat. În cazul acesta, trebuie să ne ocupăm ceva mai de aproape de el. Să cred oare că aparţineţi unei expediţii care are sarcina să cerceteze apele acestea? Câţi oameni mai sunt pe bric?

— Împreună cu echipajul, încă zece capete, răspunse căpitanul.

— Ei, atunci treaba e uşoară, îi voi aduce şi pe dumnealor aici chiar acum, ca să putem hotărî asupra soartei voastre încă din noaptea asta. Acum, fireşte, trebuie să ne înapoiem, n-avem încotro.

Farrow nu ştia ce să facă. Izbutise George să dispară, ajunsese la submarin, sau mai era ascuns pe undeva, prin apropiere?

Dar, înainte de a putea răspunde ceva, fu împins de piraţi înapoi, şi acelaşi lucru îl făcură şi cu Petre. Nici n-ar fi putut să se împotrivească, deoarece ţevile pistoalelor li se înfigeau în coaste.

— Dar cine eşti d-ta, de-ţi îngădui să procedezi în felul acesta cu noi? Strigă Farrow peste umăr. Cine-ţi dă dreptul să ne ţii prizonieri aici?

— Vei afla totul Ia vreme, răspunse piratul, râzând. Află numai că eu am aici toată puterea în mâinile mele. Camarazi, înainte! Pe uriaşul ăla îl vom putea folosi însă pentru scopurile noastre. Nădăjduiesc să-l pot convinge, căci tot mai bine e să fii pirat, decât să mori.

Petre vru să răspundă cum ştia el, dar căpitanul îi opri, dându-i un ghiont în coaste. N-avea nici-un rost să se ia la harţă cu piratul, cel puţin pentru moment.

Chiar dacă George nu izbutise să ajungă la submarin, Rindow era, desigur, la postul său. El va fi observat întoarcerea piraţilor şi lipsa îndelungată a celor trei tovarăşi îl va fi pus pe gânduri. Şi va şti el cum să procedeze pentru a-i salva.

Căpitanul ţinea, însă, să-şi joace rolul până Ia sfârşit, aşa că strigă peste umăr:

— D-voastră sunteţi vinovaţi de moartea fiului meu! Sălbaticii d-tale l-au lăsat să se înece şi asta nu o voi uita niciodată.

— În cazul acesta, va trebui să te fac eu să uiţi, răspunse piratul. Îi vei urma şi-l vei găsi. Luaţi-o mai repede, camarazi, spre castel: trebuie să ieşim în larg cu tot echipajul, te pomeneşti că facem o pradă bună. Asemenea expediţii au bani mulţi la bord.

— Atunci, Motogo cu oamenii lui poate să-l ducă înapoi pe cei doi prizonieri, îşi dădu cu părerea unul din piraţi. De ce ne-am pierde noi vremea cu ei?

— Ai dreptate – încuviinţă piratul.

— Motogo, du-i pe prizonieri în peşteră!

Farrow şi Petre fură din nou încadraţi de mayaşii cu pumnalele ridicate şi siliţi să ia drumul spre închisoare lor.

În drum, Uriaşul şopti căpitanului:

— Cred că vor avea o surpriză frumoasă domnii piraţi, când vor ieşi în larg. Domnul Rindow va şti el ce are de făcut, dacă n-o fi izbutit între timp domnul George s-ajungă la submarin.

— Aşa sper şi eu – răspunse Farrow. Vom scăpă noi cu bine şi din aventura asta şi-i vom reda sceptrul tânărului prinţ.

Deodată, rămase locului şi apucă braţul Uriaşului.

— Auzi? Exclamă el, agitat. A scăpat. Şi o ghicit planul meu. Acuma suntem salvaţi, piraţii şi mayaşii au fost prinşi în capcană.

Dinspre mare ajunse până la ei o pocnitură slabă. După câteva clipe, se auzi alta. Apoi două detunături deasupra lacului. Farrow şi Petre îşi dădură imediat seama ce însemnau aceste detunături: Jean Brike lansase două grenade cu gaze.

Mayaşii începură să-i indemne de zor pe prizonieri să pornească repede înainte. Dar cei doi şi începuseră să se clatine. Farrow şi Petre îşi ţinură respiraţia imediat, vrând să rămână cu mintea limpede până în ultima clipă. în cele din urmă, însă, nu se mai putură împotrivi şi, odată cu aerul pe care-l traseră în piept, aspirară şi gazul ameţitor, care-i culcă la pământ.

George era hotărât să fugă. Frica de rechini îi făcea să şovăie puţin, dar, în cele din urmă, îşi spuse că n-avea încotro doar ca altfel erau pierduţi.

În vreme ce mayaşii îi duceau spre ţărm, el continua s-o facă din când în când pe nebunul, dar nu prea mult, ca să nu se trădeze. Şi apoi ştia că tânărul mayaş care-l ţinea de braţul stâng era de partea lui.

Două kanu-uri fură trase unul lângă altul, formând un mic canal între ele, în aşa fel încât cei patru băştinaşi – câte doi în fiecare kanu – putură să-i dea drumul lui George în apă. De două ori îl cufundară; George se linişti din ce în ce mai mult, dar a treia oară îşi smuci braţul stâng, îşi răsuci tot trupul, auzi un plescăit, simţi că mayaşii îi dau drumul din strânsoare şi... se scufundă în apă...

Înotă o bucată de vreme, scoase capul afară şi văzu lumina făcliilor, apoi se afundă din nou, la prora unei kanu. Se prinse cu mâinile de lemnul tare şi rămase liniştit.

Auzi gălăgia care se stârnise la suprafaţă, răcnetele lui Motogo, plescăitul scufundătorilor care se lăsară în apă. Dar nimeni nu bănuia că s-ar fi ascuns după kanu, poate numai tânărul mayaş care era de partea lui.

Agitaţia se potoli încetul cu încetul. George scoase capul afară din apă şi văzu lunecând un vas mic şi îngust prin intrarea dintre cele două stânci ascuţite. Fără zgomot, dar cu viteză mare, vasul se îndreptă spre insula cu palatul străvechi, o ocoli şi după câteva minute, veni spre

malul răsăritean al lacului o bărcuţă în care se aflau şapte bărbaţi.

George îşi dădu seama că venise momentul să se pună pe lucru. Se desprinse de kanu şi începu să înoate încetişor de-a lungul ţărmului, îşi alese la repezeală unul din kanu-urile înşirate acolo, îl dezlegă şi-l trase cu băgare de seamă după el.

Din fericire, ţărmul răsăritean era învăluit în întuneric, aşa că George nu putea fi observat.

După vreo cincizeci de metri de drum, el îşi făcu vânt în kanu, se aşeză pe burtă şi începu să vâslească.

Izbuti să ajungă afară, în golf, căută submarinul, dar nu-l zări. Probabil că Rindow se lăsase la fund, când văzuse că piraţii sau înapoiat.

George ştia însă unde se afla „Dox”-ul. Vâsli pe după stânci şi peste câteva minute zări turnul negricios al submarinului ivindu-se din apă. Capacul se deschise repede şi Rindow strigă:

— Ce s-a întâmplat, domnule George? Unde-s căpitanul şi Petre?

— Prizonieri amândoi, răspunse tânărul. Repede la suprafaţă, Jean Brike trebuie să intervină!

Vasul începu să se înalţe, bătrânul tunar apăru în turn şi George îl strigă repede:

— Jean. Adu două ghiulele cu gaze, îţi voi indica eu depărtarea exactă.

Bătrânul se făcu nevăzut şi după câteva minute se întoarse în tovărăşia unui marinar, care ducea cele două bombe.

George îşi făcuse vânt peste parapet şi alergă spre tunul de la proră. îi descoperi la repezeală şi, în vreme ce tunarul îşi încărcă „păpuşa”, tânărul îi dădu explicaţiile cuvenite.

Nici nu isprăvi bine, că se şi auzi o detunătură, apoi o doua.

— Aşa, domnule George, cred că e de-ajuns? Făcu bătrânul zâmbind. Am tras tocmai acolo unde mi-ai zis d-ta. Peste o jumătate de ceas îi vom găsi pe piraţi şi pe sălbatici în stare de nesimţite. Fireşte că şi pe căpitan şi cu Petre, dar nu le strică puţină odihnă.

— Îţi mulţumesc, Jean, meritul cel mal mare de data asta e al tău, zise George, mişcat. Acum trebuie să vorbesc cu domnul Rindow.

Tânărul îi povesti pe scurt primului ofiţer cum stau lucrurile. Rindow chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Peste o jumătate de ceas, vom putea porni într-acolo, ca să-l scoatem pe cei doi prizonieri. Poate că doctorul va izbuti să-i trezească înainte de vreme din leşin, cu ajutorul oxigenului. Altminteri, va trebui să pornim mâine dimineaţă încă o dată, luându-l cu noi şi pe Tacato, care-şi va alege oamenii ce-i sunt credincioşi, Pe ceilalţi îi vârâm laolaltă cu bandiţii în vasul acestora, îi scoatem afară din ascunzătoare, mai spargem o grenadă deasupra lor şi transmitem o radiogramă autorităţilor engleze, care vor avea grijă să trimită vreun vas de-al lor, să-i ia frumuşel în primire.

— Da, aşa m-am gândit şi eu, răspunse George, plin de bucurie. Cred că asta o fost şi planul tatei.

Peste o jumătate de ceas, o barcă de aluminiu porni spre ascunzătoarea piraţilor, îi găsiră pe toţi în nesimţire; Farrow şi Petre fură aduşi repede pe bord, dar doctorul spuse că n-ar fi indicat să-i trezească din leşin pe cale artificială.

Se procedă atunci cum propusese Rindow. A doua zi dimineaţă, Tacato se trezi sănătos şi vesel, dar îi ruga ca nici-un mayaş să nu fie predat englezilor, îşi lua sarcina să-i pedepsească el însuşi pe trădători.

Tovarăşii nu se împotriviră. Îi încărcară pe piraţi pe propriul lor vas şi îşi luară rămas bun de la tânărul prinţ, care-l rugă să revină cât mai curând pe insula lui. Apoi remorcară bricul piraţilor, târându-l în larg.

Rindow transmise o radiogramă, la care primi imediat răspuns şi, după ce mai azvârli câteva grenade pe bric, porni cu submarinul spre răsărit.

Căpitanul Farrow se trezi către seară din leşinul său. Îi laudă pe camarazi pentru felul cum procedaseră, iar Petre striga un „Ura" pentru iubitul său George, care le salvase din nou viaţa.

Sfârşitul volumului: LUMI DISPĂRUTE.

În numărul următor:

FEMEIA PIRAT